

18) Ez nem viccből van itt ám úgyamúgy!

„*Úristen, ez azért elég erős első mondat!*”

„*Ne kend a szemedbe!*”

Na, szóval... Minden azzal kezdődött, hogy a keltetőkádban két humán entitás kinyitotta a szemét.

Nem egy időben, nem egy helyen, de felpattant négy szemhéj, aztán egy barna meg egy kék szempár izgatottan meredt a semmibe.

„Mi történt?” – kérdezte magában B.

„Hol vagyok?” – sejlett fel E elméjében.

Aztán egyszerre gondolták ugyanazt:

„Az előbb még egészen máshol voltam!”

Majd hozzátették:

„Talán csak álmodtam... Vagy ezt álmodom?!”

Elképzelni sem tudták, mi ébresztette fel őket vagy mibe csöppentek.

– Gyere ki!

Ez a részlet a regény hivatalos beleolvasója, csak a szerző írásos engedélyével osztható tovább!

A hang valahonnan a fejük fölül hallatszott, de nem jöttek rá, honnan származott.

Próbáltak megszólalni, ám nem tudták, hogyan tegyék. Az álomvilágban vagy a valóságban, amelyet addig láttak, minden tökéletesen működött.

A kis lányka még énekarba is járt, olyan szép hangja volt. De most minden szertefoszlott, vagy épp minden felhő összetolult. Különösen valószínű látomás tárult elé.

– Mássz ki a keltetőből!

Még meg sem szokta ezt az új helyet, máris el kell hagynia? Persze mászni azt tudott, szinte bármin fel és le, mikor még kisleányként látta önmagát, nem egy...

„Mi vagyok én? Ki vagyok én?”

A testük az övék volt, de az emlékeik talán senkié.

Egy örökkévalóságnak tűnt kikeveredni a kád zsinórjaiból, és ráeszmélni teljes meztelenségükre.

E felnézett a magasba, mert amerre csak szétekintett, hasonló kádakat látott. Fönről viszont megnyugtató fény áradt be, ami elvakította kissé.

És mintha valamit látott volna mozogni fent...

„Mi az ördög ez a hely?”

Hirtelen megijedt a saját gondolataitól is, hát még attól, amikor végignézett magán. Nem így emlékezett önmaga formájára.

„Magamhoz képest túlságosan nagy és szőrös vagyok.”

B lenézett a magasból és elszörnyedt, hányinger kerülgette a látványtól. Körös-körül hasonló keltetőkádek heverték tömött sorokban, mint amiből ő is kimászott.

„Madonna mia!*" Az agyában egy távoli olasz felkiáltás zendült, amit nem tudott hova tenni.

Lent egy rózsaszín alak állt. Meglepődött, mert azt hitte, egyedül

* Szűzanyám!

volt, de nem. Messze lehetett tőle, nem látta tisztán, mi vagy ki az.

Letekintett a testére, és konstataálta: ő is rózsaszínű, teljesen fedetlen, és itt toporgott fent magában.

„Én ezelőtt ugyanígy néztem ki?”

Alig emlékezett valamire, de egy biztos volt: amióta az eszét tudta, elöl nem voltak ilyen hal-mok neki.

„Ez nem is én vagyok!” – jutott mindkettejük eszébe.

Még mindig nem tudtak megszólalni, pedig kiabáltak volna, talán ilyesmit:

„Anya! Apa!”

„Aurora néni!”

„Valaki! Segítség!”

De csak a keltetőkád fölötti hangszóróból harsogott a hang:

– Siess, mássz fel!

„De hova? Minek?” – nézett szét, a fölötte elterülő kádsor padkáját fürkésze B.

„Lássunk neki!” – kapaszkodott a tőle sokkal mélyebben eszméletre tért E.

Nem is foglalkoztak vele, ki ébredt még öntudatra, vagy voltak-e rajtuk kívül még mások, akik a ká-dakban édes álmukat aludták.

– Ki kell jutnod! Itt meghalsz!

„Meghalok? Hát... élek?”

– Indulj már el! Fent van a megoldás!

„Fent.”

Felnéztek mindketten, a fény felé. B-t most vakította el, E-t már nem, így ő észrevette a fölötte pár emelettel álló, hozzá hasonló, de kevésbé szőrös rózsaszín alakot.

„Nem vagyok egyedül?”

B lenézett, ott volt-e még az a másik.

„Nem vagyok egyedül!”

Alig látták egymást, csak borzasztó homályosan, és beszélni sem tudtak. Lábuk és karjuk erősnek tűnt, mert tele lehetett izmokkal,

mint egy fiatal felnőtté, bár nekik fogalmuk sem volt, az milyen.

„Ki kell jutnom innen! Fel, oda, ahol ő van! Bárki is az, meg kell kérdeznem tőle, mit tud, ketten talán okosabbak leszünk!”

A fiú nekilátott a felkapaszkodásnak az emeletek között. Erős volt, valóban, szálkás izmai segítették a továbbjutásban. Kitartónak találta magát, aki nem engedte el a párkányt, akkor sem, ha már égetni kezdett valami a vállában és a combjában.

A lány eltűnt az emeletéről, mert felfelé tartott a kádak között. Neki könnyebb dolga volt: csak egy szinttel kellett közelebb kerülnie a kijáráshoz. Egyedül a feljutásra koncentrált, bár fel-felsejlett agyában az a „másik”.

„Neki is ki kell jutnia? Lehet, hogy segítenem kellene?”

De mikor visszanézett, csak a szédítő mélységet látta, kádakkal teli emeletek sokaságát.

„Talán csak képzelődtem...”

Addig mászott, amíg fel nem jutott, egy mélyedésbe kúszott be, ami már egészen másképp nézett ki, mint a keltetőkkal teli terem.

Egy halvány elmebeli képe szerint ez barlangi mélyedés lehetett, amilyenhez hasonlóval előző életének álmaiban, a szülei és a testvérei kíséretében találkozhatott.

– Marcella! – kiabálta hirtelen, de mivel sosem használta a hangját, csak rekedt suttogás lett belőle.

„Mégis csak ezt álmodom, és azt éltem!”

– Bruno! – próbálta újból, de még mindig csak sipogott. – Anya! Apa! – Most már egy fokkal talán könnyebb volt, úgy érezte, mintha újra beszélni tanult volna.

Azonban válasz sehonnan nem érkezett.

„Rendben, fel kell ébrednem... Emlékezz, te test, akiben lakom! A testvéreim neve megvan, de engem hogy hívnak?”

– L... L... Leona! – Kikerekedett szemekkel formálta a saját nevét.

„Fel kell ébrednem! De először is... ruhát kell vennem magamra! Így nem nézhet ki egy... Mi a vezetéknevem?!”

Csak a keresztnév jutott eszébe.

„De honnan szerzek itt bármit is? És ha az a másik idejön? Ha tényleg jól láttam? Nem mutatkozhatok így előtte, nem illik! Anya és Apa leszid...”

Újra végigpásztázta a testét, még mindig idősebbnek látta magát, mint emlékei szerint kellett volna lennie.

„Nem lehet, majdnem olyan vagyok, mint Anya! De hát... még csak hétéves vagyok! Vagy nem?!”

A gondolatai is sokkal korosabbak lehettek nála – legalábbis gyermeki énjének zavaróan idegenül hatottak.

„Lehet, éveket aludtam át, és közben felnőttem?!”

– Segítség! – kiabálta torkaszkadtából, és talán már sikerült is neki.

Valamennyire élesebben látott, mint ezelőtt, kezdett önmaga lenni, csak még a teste volt a tudatához képest túl idős.

„Hány éves vagyok, ha nem hét?”

Próbálta felidézni a nővérét, akit Marcellaként ismert, mekkora lehetett, és ő hogyan nézhetett ki. Tizenkettő múlt, de nem, neki sem voltak még ekkora mellei. B megérintette tenyerével a két halmot, és rá kellett jönnie:

„Te jó ég, én még a nővéremnél is idősebb vagyok!”

Remegve csuklott össze, és húzódott a barlang sarkába, mikor meglátta, amint két kéz kapaszkodik meg a bejárat szélénél.

„Itt van ő... Az a másik humán! Tényleg létezik!”

Lassan kirajzolódott az alak, közben felhúzta magát a szirtre, és kifulladásra benézett a barlangba.

„Ő is teljesen meztelen, és... Te jó ég, ez egy fiú! Vagyis hát... Már majdnem inkább...”

A térdei mögé bújt, ne lássa, bár ugyanakkor nem tudta, mit szégyellt, illetve miféle más, teljesen ellentmondásos érzések ébredtek benne, amikor mégis kilesett, mert látni akarta.

„Mi történik velem?!”

– Te ki vagy? – bukott ki belőle önvédelemből.

A srác jelezte, hogy nem tud beszélni.

– De tudsz, nekem is nehezen ment elsőre. Te ki vagy?

– Nem tudom... – suttogta, de aztán egyre erősebb lett a hangja, a csipogástól egészen a mélyebb férfihangig, míg végül egy fiatalos kamaszén állapotodott meg. – Azt álmodtam... Azt... khm... álmodtam, hogy egy nyolcéves fiú vagyok, Toniónak hívnak, és...

– Te is álmodod ezt az egészet?! – állt fel hitetlenül B.

– Nem tudom, mi a képzelet és mi a valóság...? – E nem mert megmozdulni.

Lenyűgözte, amit látott.

– Egyfelől – nézett szét magán a lány – Leona vagyok, hétéves. De másfelől pedig... – Elakadt, ahogy lassan eszébe jutott a következő furcsa gondolat: – B106, tizennégy esztendő, humán nőstény. Ezt én nem értem, de azt sem, hogy egyszerre érzem magam ennek is, annak is!

– Igen! – helyeselt hasonlóan zavarodottan a társa. – Én E289, humán hím és tizenhat éves... De ez hogy lehet?!

– Mi a vezetékneved?

– Nem tudom! És a tiéd?

– Erre nem emlékszem!

– Hol és mikor voltál, mielőtt felébredtél volna itt?

– Ercolaneóban, Olaszország, 2075, és te?

– Sorrentóban, szintén Olaszország, szintén 2075!

„Mi történik velünk?!”

Összezavarodtak, ráadásul tényleg mindketten ott álltak lényük teljes valójában. Ha nem lett volna elég, miszerint a kitalált világuk és ez a valóságnak látszó hely együtt rontott a tudatukra, még előjött az is, hogy sokkal öregebbek voltak önmaguknál. Két tizenéves kamasznak kellett szembenéznie, pedig még a saját korukkal sem voltak tisztában. Megszédültek a másik látványától, ettől a felismeréstől pedig halálra rémültek.

Megálltak egymással szemben, és szinte hallani vélték a másik szívdobbanását.

Ami meglepte őket, hiszen a saját lélegzetvételük hangját erősebbnek gondolták.

Egyre közelebb merészkedtek, amíg már csak egy lépés nem választotta el a két ifjút. Nem vették le a pillantásukat a másiktól egyetlen másodpercre sem.

A fiú göndör, félhosszú barna haja rendezetlenül omlott a füleire. Ha normális világban nőtt volna fel, lányok tucatjai sírtak volna utána, mert jóképű és kedves arcú teremtes volt, korának megfelelő izomzattal megáldva. Igazi „Rómeó”.

Persze nem tudta, melyik a normális világ, és ő abban még fele annyi idős volt, mint a vele szemben álló is.

Alányhosszú, egyenesszálú szőke hajszálait felkapta a kivájt barlangba belibbenő szél. Gyönyörű női létforma volt, puha és telt idomokkal, de mégis vékony alakkal, tiszta bőrrel született, valódi „Júlia”. Ugyanabban a normális világban, ami nekik nem adatott meg, bizony hamarabb is elvesztette volna a szüzességét, mint tizennégy.

De itt csak ketten voltak, és nagyon úgy nézett ki, most bujdokoltak, valamint rendkívül furcsa, egyszerre csodálatos és ijesztő érzést gerjesztettek egymásban.

A srác, bár nem tudta megmagyarázni, miért, de borzasztóan vágyott a lány érintésére, meg szeretne volna ízlelni, szagolni őt és minél közelebb akart lenni hozzá. Furcsamód egyes testrészei különösképp kívánták ezt, és életre keltek a női test közelében.

„Különös érzés ez” – gondolta a fiú.

A lány sem bírt másra gondolni, csak mindig vele lehessen, a karjai közé bújjon, vagy védelmet nyerjen tőle – nem mintha rászorult volna.

„Én még sosem éreztem így” – eszmélt fel.

B-s humán nőstényként szükségtelen lett volna elfogadnia egy E-s humán hím gondoskodását, vagy akár csak a teste illetését. Bár nem tudta, honnan, mégis pontosan tisztában volt azzal, hogy nem álltak egy szinten.

Nem értették, mi ütött beléjük, de rettenetesen élvezték, minden félelem és zavartság ellenére ezt

a módosult tudat- és létállapotot, neves és számos mivoltukban.

Nem voltak egyedül sem, ezért a másikkal akartak lenni. Ez volt az egyetlen jó érzés, amióta csak kibújtak a kádjaikból.

– Én még nem... – kezdte a lány, de a fiú lassan megérintette az ujjait, és maga elé emelte a kezét, majd a mellkasuk között összekulcsolta.

Az érintés villámcsapáshoz hasonló érzést keltett bennük.

– Én sem.

– Mi lesz ebből?

– Nem tudom.

Kimondták, ami az eszükbe jutott, mert azt érezték valósnak.

– Félsz? – kérdezte E.

– Nem, nem... Nem félek – visszakozott B az őszinteségtől.

„De, egy kicsit. Bár, ha elmondom, vajon mit gondol majd?”

– Nem is kell félned.

„Nekem sem kéne, de... Mit csinálunk tulajdonképpen?”

Összesimultak hasmánt, így szemlélték egymást.

E egyre inkább érezte, odalent nem a maga ura már, és ráadásul a fajtársa testéhez is hozzáért, ami még inkább nehezzé tette a dolgokat.

– Bocsánat, ez... Nem tudom, miért van, nem programozták belém ezt a tudást...

– Valami oka lehet – nézett le a lány, szemlélve az állapotváltozását.

Lázasan kutattak az emlékeik között, de azok egyre távolabb voltak már, felszívódóban és eltűnőben.

– Elengedsz? – kérdezte B.

– Ne haragudj, persze – vált el tőle E, és hátrébb lépett.

Megborzongott a tudattól, hogy így láthatóvá vált a számára is szokatlan merevedése.

Akkor észrevette a lány mellbimbóinak kiemelkedését.

„Nála talán így mutatkozik meg ez a furcsaság... Határozottan nem vagyunk egyformák.”

– Még sosem... láttam humán hímet – szaladt végig B arcán egy zavart mosoly.

– Hát én meg... nőstényt nem... Még egyszer bocsánat, amiért... – E a füle hegyéig elpirult, és a helyzet lent némiképp javulóban volt.

– Fel kellene vennünk magunkra valamit – ajánlotta B.

– Igen, igazad van – hagyta rá E, bár még nézegette volna őt.

De az igaz, hogy a saját ruhátlansága zavarba ejtette, és úgy tűnt, a lányt is az övé.

„Ő szép, én viszont nem vagyok az.”

B elfordult és a barlang belsejébe vezető nyílás felé indult.

„Furcsa testrészei vannak, és mintha az enyéme is válaszolnának rá, ijesztő!”

De ehelyett csak ennyit mondott:

– Menjünk és keressünk valami megoldást...

Többet nem nézett hátra, de nem is volt rá szükség.

„Ez nagyon szép, de nem vicces.”

„Most megint nem tetszik valami?”

„Igen. Ebben nincs humor. Ebből akarsz narrációs szatírárt alkotni? Érted? Nincs benne humor!”

„Nézd már meg az oldalszámot, b*zmeg!”

„A 13. Szerencsétlen szám.”

„Te vagy szerencsétlen! Ez az eleje a történetnek. Most itt jól meghatódik az olvasó, aztán remélhetőleg továbbolvasson, mert tök izgalmas amúgy. Tudod, mit... még én is izgulok, mi lesz velük.”

„Te beteg vagy!”

„Most, hogy mondod... Nincs itt-hon fokhagyma és méz?”

„Abszurd és tabudöntögető, erotikus író ellen? ...Bár lenne!”

„Ugyan! Idióták ellen. Mint például...”

„Sss! Inkább írd tovább!”

„Nem tudok. Itt ül Ödön, és néz.”

„Ödön?”

„Ödön, a pajzspoloska.”

„Nem is néz, hanem tisztálkodik. Biztos randira készül.”

„Szerintem a nappal készül randevúzni, és fogalma sincs róla, hogy édes szerelme egy csalfa LED-égő.”

„Azt hiszem, már tudja. Elindult a papírzsebkendő irányába...”

„Hmmm, ugye tudod, senkit nem Ödön sanyarú, szingli sorsa érdekel?”

„De igen! Kérünk Ödönről is egy spin-offot!” (egy állatbarát tesztolvasó)

„...Máskor. Most inkább nézzünk el tétova szerelmeseink irányába, mert hopp, már el is veszítettük őket szem előtt...”

„Kellett neked lekapcsolnod a lámpát...”

